

egen interesse å være dydige på tross av slike kostnader. Vi kan nemlig ikke leve et godt liv uten å også være gode mennesker, og det er utøvelsen av dydene som er veien til det gode liv.

En viktig forskjell mellom antikkens forståelse av lykke og vår egen er at vi ofte tenker at det er opp til oss selv å avgjøre om vi er lykkelige eller ikke. For grekerne i antikken var kriteriene for lykken derimot objektive, det vil si at de mener at det finnes en felles målestokk som avgjør hvorvidt vi har eudaimonia. På samme måte som dydsetikken forsøker å vise at vi faktisk kan utlede bør fra er, mener mange dydsetikere at vi hvis vi tenker på hva slags vesener mennesket er, kan vi også si noe om hva vi har behov for (Christensen, 2008, s. 135), slik vi husker Foot argumenterer for.

Eudaimonia: Fra gammelgresk. Oversettes ofte med «lykke», men handler bredere om hva det vil si å leve godt.

For å forstå dette kan vi tenke på hvordan dydene hjelper oss å fungere godt i sosiale fellesskap. De hjelper oss å bygge gode relasjoner og å bidra til fellesskapet på meningsfulle måter.

Utviklingen av dyder kan også gjøre oss i stand til å både verdsette det gode og tåle det vonde. For eksempel gjør en dyd som måtehold at vi lærer å sette pris på det vi har, uten å hele tiden strebe etter mer, mens tålmodighet gjør oss i stand til å utvikle ferdigheter som tar tid. Det er viktig å huske på at dydene er nødvendige, men ikke tilstrekkelige, betingelser for å leve et godt liv. De utgjør altså ikke alt vi trenger, men de kan bidra til å legge en del av forutsetningene for et godt liv på plass.

18.6 Hva slags veiledning kan dydsetikken gi oss?

En av de viktigste innvendingene mot dydsetikken handler om hvordan vi kan anvende den i praksis. All den tid dydsetikken ikke har som formål å formulere etiske prinsipper og teorier som peker på de rette handlingene, hvordan kan vi bruke det for å si noe om hvordan vi bør handle og evaluere andres handlinger? Kritikerne av dydsetikken argumenterer for at dydsetikken ikke kan gi noen handlingsveiledning, og at den derfor heller er et supplement enn en rival til deontologi og utilitarisme. Dydsetikere gir ulike svar på denne utfordringen.

En måte å svare på er å si at denne innvendingen forutsetter at målet med moralfilosofi er å sette opp teoretiske systemer og moralske prinsipper for å evaluere handlinger, mens dydsetikken motsetter seg dette målet. For eksempel har Bernhard Williams og John McDowell (1942–) argumentert for at moralfilosofi nettopp ikke kan gi oss en test for at de moralske overbevisningene vi har, er korrekte, og for at moralen ikke er kodifiserbar på den måten deontologer og utilitarister tar for gitt. Eksemplet ovenfor med at legevirket handler om evne til innlevelse, god forståelse av situasjonen og dømmekraft basert på erfaring – altså *fronesis* – ser ut til å støtte opp om denne forståelsen.

En annen måte å svare på denne utfordringen på er å innvende at selv om dydsetikken ikke setter opp allmenngyldige regler, kan de likevel fortelle oss noe om hvordan vi bør handle. For eksempel Rosalind Hursthouse (1943–) har argumentert for dette: Når vi sier om en handling at den er uansvarlig, for eksempel, har vi jo samtidig